

SEBEVRAŽDA

CECIL duCILLE

Termín „sebevražda“ označuje čin, při kterém si člověk záměrně vezme svůj vlastní život. Za sebevražedné lze považovat jakékoli chování či řád, které přivádí jednotlivce, skupinu nebo dokonce i národ k záhubě či destrukci na základě vlastního jednání. Termín „částečná sebevražda“ se vztahuje k sebeničícímu jednání, které nekončí smrtí (např. sebezmrzačení). A „chronicky sebevražedné jednání“ popisuje jednání jednotlivce, který opakovaně sebevražedným chováním ohrožuje svůj život. S přihlédnutím k uvedeným definicím toho, co sebevražda skutečně znamená, není možné předložit přesné statistiky počtu sebevražedných úmrtí. Ti, kterým se podaří skutečně se zabít, představují pouze malou část těch, kteří opravdu zamýšlejí spáchat sebevraždu, ale nejsou úspěšní. Většinou daný jedinec, který sebevraždu páchá, usiluje o to, aby svůj záměr zamaskoval, takže mnohá taková úmrtí se jako sebevraždy vůbec nezaznamenají.

V nedávno zveřejněné zprávě Světové zdravotnické organizace (WHO) byla sebevražedná úmrtí za rok 2000 celosvětově odhadnuta na přibližně jeden milion osob, což představuje světovou míru úmrtnosti 16 osob na 100 000 lidí neboli jednu smrt každých 40 sekund. Další informace obsažená v této zprávě uvádí, že míra sebevražedné úmrtnosti se v průběhu posledních 45 let celosvětově zvýšila o 60% a sebevražda se nyní řadí mezi tři hlavní příčiny úmrtí obou pohlaví mezi 15. a 44. rokem lidského věku. V minulosti byl počet sebevražd nejvyšší mezi staršími muži, ale nyní se mezi mládeží zvyšuje tak rychle, že mladí lidé jsou v současné době nejohroženější skupinou ve třetině všech zemí. Odhaduje se, že počet pokusů o sebevraždu je 20krát četnější než počet završených sebevražd.

Historicky vzato je sebevražda součástí úpadku lidského chování, které má své kořeny hluboko v duši člověka. Hlavní příčinou sebevražd je způsob přemýšlení daného člověka. V židovsko-křesťanském myšlení je sebevražda považována legálně i morálně za něco špatného. Islám je taktéž proti sebevraždě s výjimkou učení o tom, že sebevražedný čin ve svaté válce odmění bojovníka zvláštním místem v nebi a zvláštní odměnou v reinkarnovaném životě. Toto učení však není křesťanské; mezi křesťanstvím a muslimským náboženstvím existují velice výrazné rozdíly. Většina ostatních náboženství, která neuctívají jednoho nejvyššího Boha, je přístupná učení o sebevraždě.

Antické Řecko dovolovalo zločincům spáchat sebevraždu. V obou kulturách, jak řecké, tak i římské, bylo pro toho, kdo byl poražen v boji, ctí, aby padl na svůj meč namísto toho, aby ho nepřítel zajal. Římské právo nakonec proti sebevraždě vystoupilo, a to z důvodu ekonomických ztrát, které římstí občané utrpěli, když jejich otroci spáchali sebevraždu. Japonci mají zase něco, čemu říkají „seppuka“ nebo „harakiri“ (což představuje sebevraždu rozpáráním břicha). Tento typ sebevraždy praktikovali vysoce postavení Japonci (samurajové) namísto poprav, nebo i proto, aby se vyhnuli nějaké potupě. Ačkoli byly tyto praktiky v roce 1873 postaveny mimo zákon, je jisté, že duch harakiri je stále živý a aktivní, a to například mezi japonskými letci, kteří za II. světové války napadali americké lodě, přičemž používali svá letadla jako rakety a sebe jako naváděcí systémy. Do dnešního dne páchají buddhisté obětní sebevraždy a zaživa se upalují na protest proti sociálním podmínkám; a v Izraeli dokonce i v současné době Palestinci používají svá těla jako lidské bomby ve válce proti Izraeli. V některých afrických kulturách může rada starších nařídít svému náčelníkovi, aby spáchal sebevraždu. A i v mnohých antických kulturách se v jistých situacích od lidí očekávalo, že ukončí svůj život sebevraždou.

Jedna věc je však jistá: všichni, kteří spáchají sebevraždu nebo se o ni pokusí, trpí nějakým druhem psychického poškození a potřebují pomoc kvalifikované osoby. Trpí určitým stresem, ale volí k jeho řešení velice abnormální způsob.

Sebevražedné chování je možné pozorovat i u dětí. Je hluboce zakořeňeno ve způsobu přemýšlení člověka a zkušený pozorovatel je schopen odhalit jeho kořeny dokonce i na dětském hřišti, protože se projevují při každé činnosti daného jedince. Jedním ze signálů, kterému je třeba věnovat pozornost, je antisociální smýšlení. Profil sebevraha bývá charakteristický tím, že dotyčný člověk je jiný než ostatní lidé nebo není kolektivem přijímán.

Mnoho významných osobností spáchalo sebevraždu. Marilyn Monroe, jedna z nejpůsobivějších filmových hvězd, se předávkovala prášky na spaní a zemřela sebevražednou smrtí. O mnoha dalších filmových hvězdách se ví, že spáchali sebevraždu. Znamý americký spisovatel Ernest Hemingway, který v roce 1954 získal Nobelovu cenu za literaturu a jehož styl prózy určil směr světového psaní beletrie dvacátého století, byl dalším člověkem, který zakončil svůj život sebevraždou. Fascinovala ho válka. Jako novinář se během II. světové války dostal do Londýna, kde podnikl několik misí s Královským letectvem. S americkým vojskem zase dne „D“ (6. června 1944) přešel

Kanál La Manche. Připojil se k 22. pluku 4. pěchotní divize a viděl hodně bojů v Normandii a bitvu v Bulge. (To byla bitva, ve které Spojenci utrpěli obrovské ztráty.) Účastnil se osvobození Paříže, a přitom všem nebyl nikdy zraněn, až na poranění při havárii letadla v roce 1952 v Africe. Psychika takového bezstarostného dobrodruha nám napovídá něco o jeho sklonu k sebezničení. V roce 1961 se v návalu deprese zastřelil.

Hemingway byl jedním z největších spisovatelů naší doby. Byl vybaven všemi vlastnostmi, které náležejí životu, ale fascinovala ho smrt. Horlivě se účastnil válek po celém světě i velkých loveckých her a býčích zápasů. Fascinovala ho smrt, ale nevěřil v Boha. Výsledek této rovnice se nazývá SEBEVRAŽDA.

Z nedávné doby je možné jmenovat případ Jima Jonese a „masakr Jonesova města“ v Guayaně, kde v roce 1978 Jones donutil 913 lidí (včetně 276 dětí) spáchat masovou sebevraždu. Všichni vypili punč namíchaný s kyanidem. Takové tragédie nezvratně dokazují, že se sebevraždou je spojený určitý duch, protože jak jinak by se vám podařilo přimět 913 lidí, aby vypili jed, ačkoli pozorovali jeho účinky na těch, kteří byli v řadě před nimi?

Jim Jones začínal v letech 1950 – 60 ve městě Indianapolis ve státě Indiana jako placený pastor hlavního protestantského proudu (Učedníci Kristovi). Později se stal charismatickým církevníkem a když přesunul svoji církev do San Francisca, začal být postupně posedlý mocí. Jedno z našich obecnství se tehdy nacházelo poblíž jeho církve a zachránilo mnoho těch, kteří utekli jeho autoritářské vládě. V Matouši 20,25-27 je psáno, že Bůh je proti tomuto typu pastorské nadvlády nad stádem.

„Ale Ježíš svolav je, řekl: Víte, že knížata národů panují nad nimi, a kteříž velicí jsou, moci užívají nad nimi. Ale ne tak bude mezi vámi. Nýbrž kdožkoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš. A kdož by koli mezi vámi chtěl býti přední, budiž váš služebník (otrok).“

Ve Zjevení 2 náš Pán mluví ve verších 6 a 15 o „Mikulášencích“ (Nikolaitech). V řečtině se jedná o slovo „Nicolaites“, které se skládá ze dvou řeckých slov: „nikos“ (vláda nebo vítězství) a „laos“ (lidé). „Nicolaites“ tedy znamená „vládce nad lidmi“ a zmíněné verše vyjadřují, jak veliký má Bůh odpor k tomuto druhu vlády v církvi.

Verš 6: *„Ale toto máš, že nenávidíš skutků Mikulášenců (Nikolaitů), kterýchž i já nenávidím.“*

Verš 15: „*Tak i ty máš ty, kteříž drží učení Mikulášenců (Nikolaitů), což já v nenávisti mám.*“

Proti Jimu Jonesovi se začala zvedat opozice jak ze strany veřejnosti, tak i ze strany některých jeho členů. Slíbil svým lidem, že v Guayaně naleznou i nemožné, a přestěhoval stovky rodin do jakéhosi typu tábora vybudovaného v džungli. Když se osoba se sebevražednými sklony nalézá v mezní situaci, stačí velice málo k tomu, abyste ji přiměli k činu; a to se stalo 14. listopadu 1978. Kalifornský zástupce Spojených států Leo Ryan přijel se skupinou novinářů do Guayany, aby prošetřili jakási údajná zneužívání. Když se pokusili odjet, byli zastřeleni. Jim Jones poté nařídil masovou sebevraždu, při které sám zahynul.

Pro kultovního vůdce je jednoduché přimět své lidi k masové sebevraždě. Vzhledem k tomu, že k masovým sebevraždám obvykle dochází v „kultovních“ skupinách, je třeba, abychom si vyjasnili význam tohoto slova. Oxfordský slovník definuje „kult“ jako:

1. Systém náboženského uctívání vyjádřený převážně v rituálech.
2. Oddanost nebo slib věrnosti nějaké osobě nebo věci.
3. Módní chování převážně přejímané určitou částí společnosti.

Z toho tedy vyplývá, že kultovní skupina jednoduše znamená skupinu lidí, kde oddanost určitému muži či ženě zaujímá v srdcích lidí místo, které náleží Bohu. A to oddanost až na smrt.

Kultovní vůdci obvykle své následovníky přivedou k poznání části pravdy, ke které přidají nějakou iluzi – buď z jejich vlastní psyche (duše), nebo z nějakého démonického zdroje. Ve Waco v Texasu žil člověk jménem David Koresh, který byl vychován v ortodoxní církvi Adventistů sedmého dne. K Bibli, kterou používal, si přidal protivládání názory. Ozbrojl pár lidí a ke znalosti Bible připojil svůj zvláštní druh učení o soudném dni. Ať už se to stalo dobře či špatně, vládní úředníci si pravděpodobně chybně vysvětlili to, co o Koreshovi věděli, a v roce 1993 zaútočili na jeho enklávu. Následovala přestřelka a konečná zpráva uvedla, že Davidovci zapálili svůj opevněný objekt, a tak spáchali sebevraždu. V ohni zahynulo 70 lidí včetně Davida Koreshe.

V roce 1995 učinil Shoko Asahara (zakladatel skupiny Aum Shinrikyo v Japonsku) spolu s několika svými následovníky, kteří byli ochotni s ním a pro něj zemřít, několik pokusů zabít nevinné lidi. A to vše kvůli své předpovědi o soudném dni. V jednom případě použili smrtící plyn, který na

vlakovém nádraží v Tokiu zabil několik lidí. Tento člověk a několik jeho následovníků bylo uvězněno a odsouzeno pro vraždu.

V roce 1994 spáchala v Quebecu a ve Švýcarsku sebevraždu feministická apokalyptická skupina, která se jmenovala „Řád slunečního chrámu“.

Sebevražedných kultů je příliš mnoho, než abychom je zde mohli všechny zmínit, ale uveďme ještě jeden – skupinu, která se nazývala „Brány nebes“. Její členové věřili, že za kometou Hale-Bopp se skrývá vesmírná loď, která je vysvobodí do další fáze jejich života, až spáchají sebevraždu. Jejich dvěma vůdci byli muž a žena, kteří si říkali „Bo“ a „Peep“. Bo byl muž jménem Marshall Applewhite. Ten přesvědčil své následovníky, aby žili společně v jediné komunitě, a v roce 1997 on i jeho 38 následovníků společně zemřeli sebevražednou smrtí.

Lidé všech možných převrácených názorů od nepaměti vnášeli do lidské společnosti ničivé prvky vraždy a sebevraždy. Adolf Hitler byl od počátku ďábelským sebevražedným maniakem. Paradoxně byl však zároveň politickým a vojenským géniem. Miloval válku, vraždu a smrt, a to více než kterýkoli jiný člověk na světě. Historie zaznamenává, že nese odpovědnost za více smrti a lidského utrpení než jakýkoli jiný člověk, který kdy žil. Hitler sestrojil válečné zbraně, které nebylo možné porovnat s žádnými zbraněmi tehdejší doby, a vedl válku proti mírumilovným sousedům bez jakéhokoli podnětu z jejich strany. Nejprve to bylo Rakousko, jeho domovina; pak Československo a Polsko, což způsobilo, že Francie a Anglie vyhlásily Německu válku. K Hitlerově porážce bylo zapotřebí jednotné síly Spojenců, ale než se tak stalo, zahynulo už bezpočet miliónů lidí a Evropa ležela v troskách. Oběti na životech zahrnovaly i přes šest miliónů Židů, vyhladovělých a oslabených, spálených ve speciálně vybudovaných spalovnách; všichni společně, ženy i děti, byly nemilosrdně nahnány do vražedných táborů.

Nakonec Hitlera dostihl duch sebevraždy a s gestem, jako by chtěl usmířit svědomí, které už bylo stejně dávno mrtvé, uspořádal svatební obřad s Evou Braunovou, svojí milenkou, která ho přebrala jeho předchozí milence (dceři jeho sestry, která mimochodem také spáchala sebevraždu). Hitler pak Evě Braunové podal pohár jedu a z jejích svatebních šatů jí udělal rubáš. On sám si prostřelil hlavu kulkou a spáchal tak konečný čin, který otevírá dveře pekla těm, kdo nenávidí Boha.

„Doktor smrt.“ MUDr. Jack Kevorkian si toto jméno vysloužil, když jako zástupce patologie loboval za prosazení lékařských experimentů na

mrtvých podnájemnicích střediska. Dále obhajoval založení sebevražedných klinik. V roce 1982 šel jako patolog do důchodu a od té doby věnoval veškerý svůj čas tomu, že pomáhal pacientům s nevléčitelnými chorobami spáchat sebevraždu. Během období asi tří let se mu podařilo pomoci 21 lidem k sebevraždě. V roce 1993 pomohl spáchat sebevraždu jinému doktorovi. V současné době je ve vězení za osobní zabití pacienta namísto toho, aby mu jen pomohl se zabít. Ačkoli je v této chvíli stále naživu, nese si s sebou ducha sebevraždy a už i vyhrožoval, že si vezme svůj vlastní život. Nebude tedy překvapením, pokud někdy v budoucnu také sestoupí do hrobu jako sebevrah.

V únoru 1993 Holandsko legalizovalo sebevraždu za pomoci lékaře. Lidé jsou schopni posílat druhé do vězení, když ubližují kočkám a psům, ale legalizují sebevraždu lidí.

Člověk, který páchá sebevraždu, má v úmyslu utéct od určitých okolností, kterým čelí. Sebevražda je pokusem z těchto okolností uniknout a trochu si vydechnout. Ačkoli by většina lidí, kteří páchají sebevraždu, dala přednost tomu nalézt jiný způsob úniku, cítí, že nemají na vybranou. To je samozřejmě lež. Výsledek sebevraždy je přesně opačný než to, čemu člověk páchající tento čin věří, protože ve smrti je danému jedinci odepřena výsada učinit jakékoli další racionální rozhodnutí. Dokonce i když osoba, která uvažuje o sebevraždě, nevěří na posmrtný život, je dobré, aby zvážila to, že sebevražedný čin ho/jí obere o možnost učinit jakékoli další rozhodnutí, a to navždy. Jsem si jist, že toto není záměr sebevrahů. Ve většině případů je pravděpodobné, že ti, kteří spáchají sebevraždu, jdou přímo do pekla. A peklo je mnohem horší než jakékoli okolnosti, které mohou nastat tady na zemi. Situace, které vedou k sebevraždě, jsou jen minimálním stresem v porovnání s hrůzou pekla. Pro každého existuje pomoc. Toto poselství vám pomůže a povede vás k těm, kteří vám mohou pomoci. Sebevražda je jednosměrná ulice, a když do ní jednou vjedete, už se nemůžete vrátit.

Znám člověka, jenž byl jedním z těch šťastnějších lidí, kteří spáchali sebevraždu a přežili ji, aby mohli vyprávět svůj příběh. Tento muž se naklonil nad sporákem a pustil si plyn. Když na něj plyn začal působit, ztuhly mu údy a on začal ztrácet kontrolu nad vlastní pohyblivostí. Vyprávěl, že když po něm sáhly studené prsty smrti, chtěl své jednání zvrátit, ale upadl na zem. Přepadla ho hrůza z toho, že o všechno přijde, ale nemohl se pohnout. Říkal, že v tom okamžiku uviděl, jak nad ním stojí člověk, a on v tomto člověku rozpoznal Ježíše Krista. Začal se omlouvat za to, že se snažil zabít, a požádal

Ho, aby mu dal ještě jednu šanci. V tu chvíli zjistil, že má dostatek síly zvednout se ze země, a tak vstal a pokusil se plyn zavřít – neúspěšně. Dovlekl se tedy přes místnost až k oknu, vrazil do něj a ono se dokořán rozlétlo. Tam ho našli, jak napůl visí ven.

1. Korintským 3,16-17: „Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá? Jestližeť kdo chrámu Božího poškrňuje (zničí), tohoť zatratí Bůh; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy.“

Každá lidská bytost může být spasena a může žít na věky s Bohem v nebi, nezávisle na tom, jak špatná si může připadat. Důkazem toho je, že Ježíš daroval i tomu zloději na kříži věčný život, ačkoli věděl, že tento člověk strávil celý svůj život tím, že zabíjel a okrádal lidi. V jediném okamžiku uvědomění si své věčné duše tento zloděj požádal o milost a milost obdržel. Bůh stvořil lidstvo s tím záměrem, aby v každém člověku mohl přebývat, a proto kdokoli ničí své vlastní tělo, maří plán Všemohoucího.

Výše zmíněný verš nemluví jen ke křesťanům, ačkoli by se to mohlo při letném pohledu zdát. Slovo přeložené jako „*poškrvnit*“ má daleko širší význam než jen „porušit“. Znamená to také „zničit“. Člověk musí činit pokání ze svých hříchů, a to může udělat jen ten, kdo je naživu. Ten, kdo je mrtvý, nemůže činit pokání. Proto, pokud zemře ve svém hříchu, musí jít do pekla, protože nemůže stát v Boží přítomnosti. Je to celkem snadné pochopit. Toto slovo, které křesťanům říká, že v nich přebývá Bůh, je slovo i pro ty, kdo nejsou křesťané. Říká, že pro celé lidstvo existuje Boží plán, a tím plánem je, aby se lidé stali místem přebývání Ducha svatého.

V Bibli ve 28. kapitole I. knihy Samuelovy prorok Samuel prorokoval Saulovi, že druhého dne bude v pekle. Saul následujícího dne, zraněný z boje, spáchal sebevraždu. Tím naplnil proroctví zaznamenané v I. Samuelově 28,19.

Ježíš Kristus předpověděl (Jan 17,12), že Jidáš ztratí svoji duši a půjde do pekla. Jidáš pak spáchal sebevraždu a toto proroctví naplnil (Matouš 27,5).

Je důležité si povšimnout, že tyto dva výše zmíněné biblické odkazy na lidi, kteří spáchali sebevraždu, představují jedince, kteří stáli proti Bohu a kteří se proti Němu i proti samotnému Ježíši Kristu dopustili hříchu. Nikdo z lidí, které já znám, nechce jít do pekla. Pokud pochybujete o pravdivosti toho, co říkám, podívejte se na to z jiného pohledu: riskovali byste raději

peklo oproti tomu, že bych neměl pravdu? Ale já vím, že mám pravdu, protože jsem sám zachráněný sebevrah. Dovolte mi tedy, abych se s vámi podělil o část svého příběhu:

Narodil jsem se se smíšenou francouzskou a africkou krví. Otcova rodina vlastnila otroky ve Westmorelandu na Jamaice a matčina rodina pocházela z afrických otroků. Po předcích jsme zdědili duchy násilí. Bojovat pro nás bylo tak přirozené jako dýchat vzduch. Prát se doma jeden s druhým jsme považovali za trénink pro boj s nepřítelem; a nepřítelem pro nás byl každý, kdo nás popudil k hněvu. Touha po smrti byla nutnou součástí našeho vybavení. Já jsem například nikdy nebyl ve rvačce šťastný, dokud jsem nedostal ránu. A ta rána musela být dostatečně silná, abych získal potřebnou výmluvu k usmrcení protivníka. Zmrzačení a smrt nebyly pro mě. To vše bylo pro toho druhého člověka. Žil jsem v klamu, jenže oklamání je součástí práce ducha sebevraždy.

Někdy jsem upadal do hlubokých propastí zoufalství. Svět i všechno v něm se zdálo být beznadějně a odsouzené k záhubě. Myslel jsem si: „Nikoho nezajímám,“ a navíc: „Proč bych taky měl?“ „Lidé jsou všichni do jednoho sobecká stvoření a každý se stará o své vlastní věci!“ Ptal jsem se sám sebe: „Kdo mě vůbec spoutal v tomto pekle?“

Musí existovat živý ďábel, protože mé beznadějně zoufalství se zvrhlo v myšlenky o sebezáhubě a tyto myšlenky se proměnily v činy. Když došlo na jakýkoli sport, ať už se jednalo o fotbal, kriket nebo box, z mého protivníka se okamžitě stával nepřítel. A já nechápal, proč proti mně nikdo nechce hrát. Úrazy byly mezi mými soupeři běžnou záležitostí. Snažil jsem se všem kolem sebe sdělit hluboké zoufalství své vlastní duše. Nějakým způsobem vyjádřit své trápení, že můj život nemá žádnou cenu.

Moje přítelkyně mi byla nevěrná. Tehdy mi duch sebevraždy řekl, že mám jít na pláž, předstírat, že si jdu zaplavat, a plavat tak daleko do moře, až budu úplně vyčerpaný; tak jsem to udělal. Toho dne jsem se přesvědčil, že existuje Bůh.

Když jsem tak v poklidu plaval na hlubinu a překročil hranice všech vzdáleností, které jsem kdy uplaval, začal jsem se radovat při představě, jak budou lidé druhý den ráno číst v novinách titulek: „Plavec utonul na farmě Greenwich.“ „Ach,“ pomyslel jsem si. „Nikdo nebude vědět, že to byla sebevražda.“ Vtom mi do ucha zakřičel silný hlas: „Ty blázne! BŮH TO BUDE VĚDĚT.“ Bylo to jako probuzení ze sna. Plaval jsem průplavem v přístavu Kingston a najednou jsem zjistil, že jsem blázen a že mířím do

pekla. Tehdy jsem nevěděl, co to je peklo, ale nemyslím si, že by tam kdokoli chtěl jít, ať už o něm má, či nemá jasnou představu.

Obrátil jsem se a přemýšlel, zda jsem schopen se dostat ke břehu. Když mě vlna vynesla nahoru, uviděl jsem na břehu lidi; zdáli se mi dost malí. „Bože, pokud mě zachráníš,“ řekl jsem ve svém srdci, „budu Ti sloužit.“ Neměl jsem nejmenší tušení, co znamená „sloužit Ti“, ani kdo je Bůh. Ale v té chvíli na tom opravdu nezáleželo. Dostal jsem se asi tak na půl míle od břehu, když jsem najednou dostal křeč do pravé nohy. Natolik se to zhoršilo, že už jsem tu nohu nemohl dále k plavání používat. Po chvíli mi celou pravou stranu včetně pravé ruky stáhla obrovskou bolestí křeč. Plaval jsem dále jen za pomoci levé ruky a levé nohy. Pak se mi stáhla levá paže i levá noha, a ač jsem se snažil sebevíc, nemohl jsem se udržet nad hladinou. Klesal jsem ke dnu. Najednou se něco dotklo mých chodidel a já se postavil a vystrčil hlavu taktak nad vodu. Byla to písečná duna. Nikdy předtím jsem o ní nevěděl, ani jsem ji později už nikdy nenašel. Ale tehdy mi zachránila život.

Po této zkušenosti následovalo mnoho dalších pokusů, až jsem si jednoho dne vzal zbraň a rozhodl se v šest hodin večer zemřít. Přes to všechno, co se během těch let událo, jsem nebyl přesvědčen o tom, že existuje Bůh, který má o lidi zájem. Vyšel jsem tedy do polí, abych se naposledy, ještě než si k hlavě přiložím zbraň, podíval na svět. Na verandě jednoho prázdného domu seděla nějaká žena. Myslela si, že tam čeká, aby uvítala nevěstu a ženicha, ale byla tam kvůli mně. Chvíli jsem si s ní povídal, a pak jsem se jí zeptal, jestli je křesťanka. Odpověděla kladně. Ze mě se na ni vyvalila veškerá zloba, kterou jsem v sobě držel, a ona začala plakat. V slzách mi řekla: „Vyzývám tě!“ Tato dvě slova ve mně okamžitě vyvolala touhu po boji. Z výzvy jsem nemohl couvnout. Řekla, že mám jít do svého pokoje a říct Bohu, že mi řekla, ať mě spasí krví Ježíše Krista. Připadalo mi to všechno jako bláznovství, nicméně ta žena to myslela smrtelně vážně. A co se mě týkalo, pokud tu existovala i jen nepatrná možnost, že by něco mohlo fungovat, musel jsem to zkusit. Šel jsem tedy do svého pokoje, promluvil s Bohem a stala se se mnou změna, která už bude trvat věčně. První pocit, který jsem měl, byl pocit studu pro tu zbraň, která ležela na posteli. Uvědomil jsem si, že jsem byl blázen, když jsem se chtěl zabít.

Změna v mém životě byla tak radikální, že všichni kolem mě okamžitě viděli, že se stalo něco úžasného. Mnoha lidem, se kterými jsem pracoval na státní experimentální farmě v Grove Place na Jamaice, se hodně ulevilo, když mě Bůh svojí láskou tak rychle proměnil.

Duch sebevraždy dostal možnost se nespoutaně šířit naší společností, a čím více stoupá počet obětí, tím více se zdá, že v rukou tohoto mocného obra zkázy je lidstvo bezmocné. Nicméně je tu naděje a pro tuto naději píše „*ovcím k zbití oddaným*“ (Ref. Zachariáš 11,4).

Statistiky říkají, že každých dvacet minut v této zemi někdo spáchá sebevraždu. Tyto statistiky však vykazují příliš nízká čísla, protože většina těch, jimž se podaří sebevražedný čin spáchat, si ho naplánovala tak, aby vypadal jako nehoda nebo něco podobného. Pravděpodobnější je, že sebevraždu někdo spáchá každou minutu či dvě. Kromě toho některé odhady ukazují, že na každou sebevražednou smrt připadá zhruba 50 až 150 pokusů o sebevraždu.

Ti, kteří jsou na sebevraždě závislí, mají tendenci stýkat se s jinými sebevražednými jedinci. Jediný, kdo ale může takovému člověku skutečně pomoci, je někdo, kdo je sám od ducha sebevraždy oproštěný.

Kdykoli se člověk začne podceňovat, znamená to, že ho napadl duch sebevraždy. Tento duch se projevuje mnoha nejrůznějšími způsoby a mnozí lidé s ním raději žijí místo toho, aby nad ním zvítězili. Věříme, že v tomto malém poselství budeme schopni o boji s duchem sebevraždy napsat více a pomoci mnohým, mladým i starým, aby nad touto zlou invazí zvítězili.

Mezi lidmi působí duch, který v nich vyvolává určitou odevzdanost v nebezpečném jednání. Takže to, co se navenek jeví jako statečnost nebo bezstarostnost, může právě tak být pláštěm, pod kterým se skrývá símě smrti. Touha zemřít se také manifestuje v bezohledné jízdě autem nebo jakémkoli zbytečném riskování. Přání zničit druhé je ve své podstatě přáním zemřít. Ta nejhorší statistika nám ukazuje, že každá lidská bytost byla nebo je tímto netvorem napadána. Vyhláseme sebezáhubež válku a odhalme ji takovou, jaká skutečně je.

Tento duch se zřetelně projevuje v lidech, jako je například Evil Knievel, který na motorce skákal přes velká množství aut a snad stokrát tím riskoval život i mnohá vážná zranění. Jeho kariéru odvážného d'ábla a akrobata nakonec ukončila až v roce 1968 hrozná havárie, které předcházela početná zranění, jež si za ta léta způsobil. Jednou se dokonce na motorce pokusil přeskočit kaňon řeky Snake. Mnozí z nás z toho v sobě nosíme kousek.

Další formou sebevraždy je užívání drog a hledání něčeho „vyššího“. Někdy se ptáme sami sebe: „Proč by někdo chtěl krmit své tělo nebezpeč-

ným LSD či jinou látkou?“ Odpověď je jednoduchá: musí mít někde v sobě skrytou touhu zemřít, tu sebehubící touhu; má ji někde ve své mysli.

Na mladé i staré působí obrovský „tlak vrstevníků“. Nutí nás, abychom se připodobňovali všem možným lidským nařízením. Například existují dva základní motivy, které ovlivňují současné styly oblékání a nutí nás k tomu, že chceme vypadat moderně. Tyto styly však vůbec nejsou moderní, ale jsou tak staré jako hnědé uhlí. Zmíněné dva motivy jsou lidská chamtivost a sexuální přitažlivost. My lidé nejsme o nic lepší než páv, který se proto, aby přivábil samici, naparuje a ukazuje krásu svého peří. Naše ženy si líčí tváře, oblékají si klaunovské šortky, kraťoučkové sukně nebo bikiny a vyčesávají si vlasy do bláznivých účesů – a to vše proto, aby přivábily opačné pohlaví. A pak nasadí divoký svůdný pohled, který v mužích vyvolává predátorské instinkty. Stejně tak muži; obléknou si velmi krátké kalhoty a nevidí v tom nic špatného, spustí si pásek nízko na boky a vypadají jako baletáci jen proto, aby přivábili opačné pohlaví a prosazovali se ve společnosti jako „moderní“.

Někteří lidé spáchají sebevraždu díky tlaku svých vrstevníků. Tak moc touží na své vrstevníky udělat dojem a být „jedním z davu“, že když se něco nepovede, ztrácejí touhu žít.

NICMÉNĚ JE TŘEBA SI UVĚDOMIT, ŽE KDYŽ NĚKDO ZEMŘE, JE UZAMČEN DO VĚČNÉ POZICE. ZNAMENÁ TO, ŽE VÁŠ STAV VE CHVÍLI SMRTI UŽ NEMŮŽE BÝT V TOM DRUHÉM SVĚTĚ NIKDY ZMĚNĚN.

„...A jakož uloženo lidem jednou umříti, a potom bude soud.“ (Židům 9,27)

Každý, kdo má v úmyslu spáchat sebevraždu, by měl vědět, že když už jednou tento čin udělá, vstoupí do beznadějně věčnosti a nikdo a nic už mu nebude moci pomoci. **NAVĚKY A NEPODMÍNĚNĚ VSTOUPÍTE DO SATANOVA VĚZENÍ.** Katolické učení o očistci je jen satanův trik, jak vás dostat do pekla. Žádný očistec neexistuje, ani odklad, ani podmíněný trest, a ani úplné vymizení. Ti, kteří jsou v pekle, věčně a navždy odmítli Krista. Satan káže, že peklo neexistuje a že ani ďábel neexistuje. Kdo této lži věří, jen si umenšuje svoji šanci na nebe.

V tomto období historie světa je peklo skutečností. Tak jako my nyní žijeme na přirozené rovině, peklo existuje na rovině duchovní. Pokusím se vám to objasnit lépe než jen použitím slova „rovina“. Zatímco čtete toto

slovo, přímo v tuto chvíli se kolem vás děje mnoho věcí, které však svými smysly nemůžete rozpoznat. V oblasti zvuku například existují zvuky jak na vyšších, tak i na nižších frekvencích, než jsou vaše uši schopné zachytit. Pokud byste zapnuli rádio, přeneslo by vám do místnosti zvuky, hlasy a ruchy, které vaše uši nezachytí. Televize by vám zase přenesla obrazy a zvuky, které nezachytí vaše oči. Všude kolem nás se v duchovní oblasti dějí věci, kterých si nejsme vědomi. Existuje oblast, která se jmenuje „nebe“ a nachází se na velice vysoké frekvenci, a existuje i oblast, která se nazývá „peklo“; ta je na jiné, velice nízké frekvenci.

Přirozené věci se nacházejí na frekvenci mezi vysokou frekvencí nebe a velmi nízkou frekvencí pekla. My, lidé, máme schopnost buď povstat na vyšší frekvenci, nebo spadnout na frekvenci nižší. Do našich vlastních rukou nám k tomu byla dána moc a my můžeme jakoukoli z těchto oblastí vlastnit nebo ji zdědit nebo můžeme v kterékoli z nich podle své vůle přebývat. Byli jsme stvořeni jako bytosti světla, což představuje tu vysokou oblast. Proto tedy tolik trpíme, když se od ní odchýlíme a spadneme do nízkých frekvencí. Náš duch se nachází na vysoké frekvenci. Naše duše je na frekvenci vyšší než tělo, ale nižší než duch.

Naše mysl i naše tělo mají své služebníky, kteří se jim starají o pokrm. Když se poddáme služebníkům nebe, náš duch se pozvedne, zvětší se tak i naše porozumění a my jsme pak schopni pochopit věci na vyšší rovině. To je důvod, proč není možné rozsuzovat Boží Slovo tělesnou (přirozenou) myslí. Když se poddáme služebníkům nižších oblastí, uspokojí naše nižší pudry – máme pak vize o hříchu druhých lidí a zdají se nám o nich i sny. Staneme se superspravedlivými, a aniž bychom to věděli, pomlouváme bratry – a to vše ve jménu Páně. Neustálý vliv kterékoli z těchto dvou stran nás přemění buď v bytosti světla, které mohou přebývat jenom s Pánem, nebo v bytosti temnoty, které dávají přednost temnotě před světlem, lži před pravdou, a které nazývají hřích spravedlností a spravedlnost hříchem. Bůh ve Své dobrotě stvořil pro ďábly a demony temnoty oblast temnoty, kde Boží světlo nepřekáží a ani tuto oblast nijak nenarušuje.

[V Janovi 8,32 Ježíš říká následující slova jako zaslíbení těm, kteří budou Jeho učedníky:]

„A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.“

Nebyli jsme stvořeni jen náhodou. A navíc, každá lidská bytost je zvláštní součástí velkého Božího plánu. Bůh zná každý vlas na vaší hlavě i každou myšlenku vaší mysli a má odpovědi na všechny vaše otázky. Myš-

lenky, které vám přicházejí a zastrašují vás, jsou myšlenky společné všem lidem. Na tomto světě jsou lidé, kteří prošli přesně stejnými okolnostmi, ve kterých se nacházíte i vy, a přežili a našli štěstí. Štěstí čeká za rohem i na vás.

Jedna z věcí, která přichází a bere vám odvahu, je: „Nikdo mě nemá rád.“ „Nikoho nezajímám.“ To je lež! Jsou lidé, kteří vás milují, a když budete žít déle, zjistíte, že je to pravda. Kdyby se mi tehdy podařilo z tohoto světa odejít, moje žena by nikdy nenalezla svoji pravou lásku a mnozí lidé by byli ochuzeni o požehnání, které jim Bůh skrze mě daroval. Tou skutečnou pravdou je, že všechno, co je zlé, a všichni, kteří jsou zlí, nenávidí všechno ostatní a všechny kolem sebe. Slovo „láska“ neznamená vždycky lásku. Existuje například mnoho lidí, kteří „milují“ kuře, ale jejich láska chce vidět to kuře mrtvé a upečené na talíři. Z pohledu toho kuřete to znamená, že když ho milujete, dostává se do skutečných nesnází. Mnozí lidé vás milují, protože jste pro ně dobří k tomu, aby vás využili, ale oni nejsou dobří pro vás.

Existují lidé, kteří upřímně milují druhé lidi a hledají příležitost, jak i vám pomoci. Jakmile si všimnete jakékoli myšlenky na sebevraždu, popřípadě některého z výše uvedených symptomů, najděte někoho, s kým byste o tom mohli mluvit. Musí to být někdo, kdo je vám blízký. Většinou máme sklon hovořit o tom s někým ze svých vrstevníků, kdo s největší pravděpodobností prochází stejnými problémy. Jenže to někdy vede spíše ke zhoršení celé situace místo toho, abychom byli vyléčeni. Pokud s někým mluvíte a zjistíte, že to váš problém jen umocňuje, vyhledejte pomoc nějakého poradce. Najděte si poradce, který je na takové úrovni, že vašemu problému skutečně porozumí. Pokud máte například problém s alkoholem a půjdete k doktorovi, může vám jen předepsat nějakou látku, která vás v tom pití zastaví, nicméně ve vašem životě stejně zanechá prázdnotu. Lidské problémy nejsou totiž jen fyziologického rázu, ale někdy jsou psychické a někdy duchovní. Všechno, co je duchovní, nakonec ovlivní i to fyzické, takže je třeba jednat s celým člověkem. Jinak totiž jeden druh nerovnováhy uvolní cestu jinému. Pokud je například člověk homosexuál, mohu snadno určit, že se jedná o duchovní tlak nebo posedlost. Pokud je ale v tom duchovním ohledu osvobozen, je třeba správně naložit i se zbytkem jeho lidské potřeby. Bůh vždy člověku, který je z takovéto úchylinky vysvobozen, pošle silně milující ženu a děti. Žena pak samozřejmě potřebuje muže.

Člověk, kterého trápí myšlenky na sebevraždu, může někdy nalézt „někoho, pro koho žít“, namísto „něčeho, pro co žít“. Nalézt „někoho“ však není

dostatečné, i když se to může stát mezikrokem, než najde něco, pro co žít. Když zvážíme možnost lidského selhání, pak nalézt NĚKOHO je velice nebezpečnou alternativou. VÍRA VE VŠEMOCNÉHO BOHA SKRZE JEŽÍŠE KRISTA JE JEDINOU JISTOU KOTVOU LIDSKÉ DUŠE. A BŮH JE TÍM JEDINÝM „NĚKÝM“, KDO NIKDY NESELŽE.

To ovšem neznamená, že byste se měli stát členy církve. I to by vás mohlo zničit. Zjistili byste totiž, že ne všichni lidé v církvi jsou svatí. V každém případě to ale znamená, že byste měli najít Boha skrze Ježíše Krista.

„Jak to mám udělat?“

Nejprve je třeba, abyste si uvědomili, že se to děje vírou. Když říkám „vírou“, znamená to, že to nemůžete vidět, nemůžete to slyšet, nemůžete to cítit, ale měli byste tomu věřit.

Čemu byste měli věřit? Měli byste věřit, že existuje pravý a živý Bůh. Měli byste věřit, že vás Bůh tak miloval, že poslal na svět svého jediného Syna. A to udělal ne proto, aby svět odsoudil, ale abyste mohli být spaseni (vykoupeni; abyste obdrželi nový život).

Proč bych tedy měl takovéto věci věřit? Měl byste tomu věřit, protože je to pravda a protože o tom existuje absolutní a vědecký důkaz. Věřím tomu, protože každé ráno svítí slunce; měsíc vychází včas; nebeská tělesa se posouvají jako mocné hodiny a představují ten nejvyšší řád, jaký člověk vůbec zná. Dá se na ně spolehnout a vždy tomu tak bylo. Někdo je musel spustit a někdo je musí řídit. Když například vidím, jak po ulicích a po dálnicích jezdí auta, vím, že někde existují továrny, které ta auta vyrábějí. Ne, že bych všechny ty továrny viděl, ale pro ty důkazy na dálnicích vím, že existují. **VÍM TO VÍROU!**

„Víra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, jež nevidíme.“
(Židům 11,1 – překlad NBK)

Stejným způsobem věřím v Boha, protože vidím mnoho nádherných lidských těl, jejichž fungování se nedá srovnat s ničím v celém stvoření. Důkaz Boha se nalézá přímo v mém těle, v mé mysli a v mém duchu. Proto v Boha věřím. Bůh neudělal chybu, když stvořil člověka. A já jsem součástí Jeho stvoření a Jeho Slovo říká, že jsem Jeho dítětem, a já tomu věřím. Nestal jsem se Jeho dítětem, protože bych byl dobrý, ale protože mě Bůh učinil a chce, abych s Ním žil navěky. A já tomu věřím a věřím Mu, že to pro mě udělá.

Pokud čtete tento článek a jste Mu nyní schopni uvěřit, pak se celá vaše bytost promění a Bůh vás navštíví.

Za druhé, nezávisle na tom, co jsem nebo kdo jsem, neměl jsem se svým stvořením nic společného. Bůh mě zná a miluje mě, protože jsem dílo Jeho rukou. Jestliže mě tedy Bůh tak miluje, jak může dovolit, abych byl vydán tak hroznému utrpení? Bůh nehledí pouze na tento daný okamžik vašeho utrpení, ale vidí celý váš život a ví, že zkušenost utrpení z vás v konečném důsledku udělá lepšího člověka. Bůh na vás toto utrpení nenaložil, ale ví, že pro každou lidskou bytost je tu určitý prostor, určitá cesta, abychom mohli uniknout a zvítězit nad nepřítelem, který utlačuje celé lidské pokolení. Bůh ví, že je pro vás lepší, abyste trpěli a zvítězili s přispěním své vlastní vůle, než aby z vás On Sám to utrpení sňal, aniž byste se sami účastnili přemáhání zla.

Veškerá naděje, kterou ve vás Bůh má, je, že vás Sám bude moci vysvobodit – nejen od zla, které je kolem vás a které vás zraňuje, ale i od zla, které je ve vás. **UTRPENÍ SE TEDY PRO LIDSTVO STÁVÁ NUTNÝM PODNĚTEM K TOMU, ABY POVSTALO PROTI ZLÉMU. S BOŽÍ MILOSTÍ A S BOŽÍ SILOU ZVÍTĚZÍME.**

Pokud Boha odmítnete, pak odmítnete život. Bůh je zdrojem veškerého našeho života a je také naší jedinou nadějí.

Jak si tedy mohu být jistý, že mě Bůh miluje? Bible je psané Boží slovo. Boží lásku mohu dokázat tím, že budu číst Jeho Slovo, a pak ji dokážu i tím, co zakusím. Bůh vám pošle lidi, kteří vás budou vyučovat, a Jeho Svatý duch vám dá porozumět. Bůh je vám vždycky blízko, ať už Ho blízko cítíte nebo ne.

V Božím Slově je neviditelná a mocná síla. Použijte ji. Vezměte si pero nebo tužku a napište si tučnými písmeny slova z Jana 3,16-17:

„NEBO TAK BŮH MILOVAL SVĚT, ŽE SYNA SVÉHO JEDNOROZENNÉHO DAL, ABY KAŽDÝ (vložte sem své jméno), KDOŽ VĚŘÍ V NĚHO, NEZAHYNUL (vložte sem „ANI NEZEMŘEL PŘEDČASNĚ“), ALE MĚL ŽIVOT VĚČNÝ. NEBOŤ NEPOSLAL BŮH SYNA SVÉHO NA SVĚT, ABY ODSOUDIL SVĚT (vložte sem své jméno), ALE ABY SPASEN BYL SVĚT SKRZE NĚHO (vložte sem „OD VŠEHO ZLA A SMRTI“).“

Nalepte si toto slovo na nápadné místo ve svém pokoji nebo na stůl nebo kamkoli, kde ho pravidelně uvidíte. Zapamatujte si jednotlivá slova a často si

je sám pro sebe říkejte. Napište si je. Pokud je to možné, noste je u sebe. A čtete si je pokaždé, když k tomu budete mít příležitost.

Modlím se za požehnání pro každého, kdo tento článek čte. Necht' Ješova krev obživí vaši duši i vaše smrtelné tělo. Ať ve vás přebývá Boží pokoj a ať vás pozvedne ze všech trápení. Modlím se, aby, jak čtete tento článek, vaše duše našla odpuštění. Modlím se, aby se vás ta slova dotkla a uzdravila vás, aby uzdravila vaše tělo i duši. Amen.